

Præsteboligerne og tillige af de til Præstegaarden hørende Jorder lægges ud til Menighederne selv ved Menighedsraadene, der da ogsaa maa overtage det økonomiske Ansvar i det hele for Præsteboligen og Præstegaardsjorderne. Den nærmere Ordning af dette Forhold vil blive omtalt nedenfor under Bemærkningerne til de enkelte §§.

Men en Følge af, at der gives Menighederne ved Menighedsraadene en vidtgaaende Ret til at bestyre Præstegaardene og paalægges dem det økonomiske Ansvar herfor, maa det blive, at de nuværende Tilsyn med Præstegaardene bortfalder. Naar Menighederne skal have det økonomiske Ansvar og den økonomiske Byrde, maa der ogsaa vises dem den Tillid, at de faar Ret til at træffe Bestemmelse om Præstegaardenes Vedligeholdelse, uden at det skal være nødvendigt, at der hvert Aar ved et Syn gives Paalæg i det enkelte. Det maa herved være tilstrækkeligt, at der gives reglementariske Bestemmelser om, hvorledes Præstegaarden skal vedligeholdes, og hvilke Fordringer der kan stilles fra Præstens Side.

Udover den Adgang, som Stiftsøvrigheden som Overtilsyn og Kirkeministeriet som øverste Tilsyn maa have til at lade foretage et Eftersyn af Boligen, naar dette anses for paakrævet, findes det ikke nødvendigt at have noget Tilsyn med Præstegaardene. Skulde der fremkomme Uoverensstemmelse mellem Menighedsraadet og Præsten, skal Sagen forelægges for Stiftsøvrigheden, der da skal træffe Afgørelsen under Paaanke til Ministeriet.

Paa et andet Hovedpunkt har Ministeriet ikke ment at kunne følge det af det kirkelige Udvalg fremsatte Forslag. Den danske Præsteforening har fremsat Ønske om, at den nugældende Ordning, hvorefter Sogne kaldene og de residerende Kapellanier i Købstæderne lønnes i 3 Lønningsklasser, skulde afløses af et Enklassesystem. Under Paaberaabelse af, at den nuværende Ordning under den gældende Kaldelsesmaade virker uretfærdigt, har Præsteforeningen ønsket en ensartet Løn, som skulde gælde for alle Embeder i By og paa Landet, og har ment, at der kunde ydes Præsterne en højere Begyndelsesløn og en Slutløn, der vel ikke naaede Slutlønnen i den nuværende 1ste Lønningsklasse, men som dog overskred Slutlønnen i 2den Lønningsklasse. Idet foreløbig skal bortses fra Spørgsmaalet om de forhøjede Satser, maa det bemærkes, at Urimeligheden af at lønne alle Embeder ens uden Hensyn til deres Omfang og Betydning, er alt for iøjne-

faldende til, at der ikke straks maatte melde sig Betænkelighed ved Gennemførelsen af en saadan Ordning. At lønne et Embede ved en Hovedkirke i en stor Købstad med samme Løn som et lille Landsbykald med faa Beboere, f. Eks. et Økald, forekommer urimeligt. Herpaa har da Præsteforeningen i sit Forslag ogsaa søgt at bøde ved, at der skulde ydes Befolkningstillæg og Arealstillæg, men bortset fra, at man ikke kan anse en efter Befolkningstal og Areal foretaget rent talmæssig Beregning for retfærdig, idet ogsaa mange andre Hensyn, saasom Embedets Beliggenhed og Betydning, bør komme i Betragtning ved en Fastsættelse af Lønnen, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til, at disse Tilføjelser — og man kan sige nødvendige Tilføjelser — til Forslaget om Enklassesystemet i Virkeligheden ophæver Grundprincippet om ens Løn og vil medføre, at der ogsaa under denne Ordning vilde blive stor Ulighed — og derved være Grund for Præsterne til at søge Forflyttelse, hvorved den nuværende Kaldelsesmaades Indflydelse paa Lønningen ikke undgaaes.

Det kirkelige Udvalg har da heller ikke ment at kunne følge Præsteforeningen helt, men har foreslaaet opretholdt en øverste Klasse med 125 Embeder (i Modsetning til den nuværende 1ste Klasses 250 Embeder, foruden Embederne i de sønderjydske Landsdele); og dernæst har Udvalget ikke foreslaaet Arealstillæg, der da ogsaa i mange Tilfælde vilde virke endog meget misvisende.

Hertil skal endnu føjes, at det maa anses for uheldigt saakort, efter at der er givet en Lønningslov, at træffe saa gennemgribende Ændringer i hele dennes System, hvilket vilde medføre, at man kom til at regne med et meget stort Antal personlige Tillæg, hvis samlede Tal i Bedømmelsen af hele Summen, der medgaar til Lønninger, ikke vilde være ubetydeligt.

Dertil kommer, at selv om det kirkelige Udvalg har nedsat de af Præsteforeningen foreslaaede Satser betydeligt, har det dog ikke undgaaet, at den foreslaaede Ordning vilde medføre en forøget Udgift. Hvad man end vil mene om de nuværende Præstelønninger, og selv om man kunde ønske i alt Fald paa visse Punkter at kunne gøre dem rigeligere — en Del er der dog hjulpet paa Lønningsloven af 4. Oktober 1919 ved Tillægsloven af 1. April 1921 —, vil man sikkert fra alle Sider kunne mødes i Enighed om den beklagelige Kendsgerning, at de nuværende Tider med den overalt herskende Usikkerhed i de